

તે બધો વખત રહેતી હોય તેમ લાગતું. એ હતી ઉદારતા. એ ચાલતી ત્યારે એની પાછળપાછળ પ્રકાશનો એક પ્રવાહ પથરાઈ જતો, આછો અને સફેદ. પણ એ પ્રકાશ તેનો પાતાનો ન હતો. એની પરમ સખી, તેની નિત્ય સહચરી ન્યાયશીલતા એને આ પ્રકાશ આપતી હતી, સૂક્ષ્મ રીતે. પણ બહુ થોડાને જ એ વસ્તુ દેખાતી હતી. ઉદારતાની આસપાસ એનું સખી મંડળ હતું, ઝળહળતી દેવીઓનું. એમાં હતી દયા, તિતિશ્ચા, મૃદુતા, આધીનતા વગેરે વગેરે.

એમ બધા સદ્ગુણો ત્યાં આવી ચૂક્યા. અથવા એમ કહો કે બધાંના મનમાં એવો પ્યાલ હતો.

પણ, જુઓ, ખંડના સોનેરી ઉંબર ઉપર કોઈ નવી વ્યક્તિ આવીને ઊભી છે.

મહેલના દરવાજે ઊભેલા દ્વારપાળોએ મહા મુસીબતે એને અંદર દાખલ થવા દીધી છે. એ બિચારાઓએ એને કોઈ દિવસ અહીં આવતાં ભાળી ન હતી. એ દેખાતી હતી પણ કેવી તદ્દન સાધારણ!

એને એ હતી પણ ખૂબ નાજુક અને નાનકડી. ગરીબ માણસ જેવું એક સાદું સફેદ વસ્ત્ર તેણે પહેર્યું હતું. એના ચહેરા પર જરા મૂંઝવણ હતી. એણે થોડાંક ડગલાં તો ભર્યાં. પણ આ ભપકાદાર મંડળીમાં કોની પાસે જઈ બેસવું એ એને ન સમજાયું. એ અચકાઈને ઊભી રહી ગઈ.

બધા દેવોની નજર એના તરફ ગઈ. તેઓ એકબીજા તરફ જોવા લાગ્યા. તેમણે આપસઆપસમાં થોડી મસલત કરી લીધી અને પેલા અજાણ્યા અતિથિને મળવા તેમણે દક્ષતાને મોકલી. દક્ષતા પણ જરા મૂંઝાતી લાગતી હતી. કંઈક વિચાર કરી લેતી હોય તેમ તેણે એક ખૂંખારો ખાઈ લીધો અને પછી પેલી નવી આવેલી સ્ત્રીની પાસે જઈને બોલી:

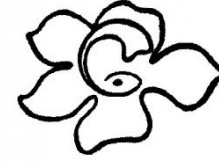
“આપ અહીં પહેલી વાર આવ્યાં લાગો છો. આમ તો અમે સૌ એકબીજાને ઓળખીએ છીએ. અમારાં નામ, અમારા ગુણની સૌને ખબર છે. પણ તમે કોઈ પરદેશી લાગો છો. તમને અમે કોઈ દિવસ જોયાં નથી. કૃપા કરી આપ કોણ છો તે કહેશો?”

એ નવા આવનારે એક નિસાસો નાખ્યો અને કહ્યું:

“અફસોસ! આ મહેલમાં હું પરદેશી જેવી લાગું એમાં નવાઈ નથી. મને ભાગ્યે જ કોઈ આમંત્રણ આપે છે. મારું નામ છે કૃતજ્ઞતા.”

- શ્રી માતાજી

‘૧૯૦૪’

Prosperity

શ્રી માતાજીની
સિદ્ધિ-રિદ્ધિ

2018

OCTOBER

૧ ઓક્ટોબર ૨૦૧૮

The Virtues

સદ્ગુણો

THE VIRTUES

(A TALE FOR YOUNG AND OLD)

Once upon a time there was a splendid palace, in the heart of which lay a secret sanctuary, whose threshold no being had ever crossed. Furthermore, even its outermost galleries were almost inaccessible to mortals, for the palace stood on a very high cloud, and very few, in any age, could find the way to it.

It was the palace of Truth.

One day a festival was held there, not for men but for very different beings, gods and goddesses great and small, who on earth are honoured by the name of Virtues.

The vestibule of the palace was a great hall, where the walls, the floor, the ceiling, luminous in themselves, were resplendent with a myriad glittering fires.

It was the Hall of Intelligence. Near to the ground, the light was very soft and had a beautiful deep sapphire hue, but it became gradually clearer towards the ceiling, from which girandoles of diamonds hung like chandeliers, their myriad facets shooting dazzling rays.

The Virtues came separately, but soon formed congenial groups, full of joy to find themselves for once at least together, for they are usually so widely scattered throughout the world and the worlds, so isolated amid so many alien beings.

Sincerity reigned over the festival. She was dressed in a transparent robe, like clear water, and held in her hand a cube of purest crystal, through

which things can be seen as they really are, far different from what they usually seem, for there their image is reflected without distortion.

Near to her, like two faithful guardians, stood Humility, at once respectful and proud, and Courage, lofty-browed, clear-eyed, his lips firm and smiling, with a calm and resolute air.

Close beside Courage, her hand in his, stood a woman, completely veiled, of whom nothing could be seen but her searching eyes, shining through her veils. It was Prudence.

Among them all, coming and going from one to another and yet seeming always to remain near to each one, Charity, at once vigilant and calm, active and yet discrete, left behind her as she passed through the groups a trail of soft white light. The light that she spreads and softens comes to her, through a radiance so subtle that it is invisible to most eyes, from her closest friend, her inseparable companion, her twin sister, Justice.

And around Charity thronged a shining escort, Kindness, Patience, Gentleness, Solitude, and many others.

All of them are there, or so at least they think.

But then suddenly, at the golden threshold, a newcomer appears.

With great reluctance the guards, set to watch the gates, have agreed to admit her. Never before had they seen her, and there was nothing in her appearance to impress them.

She was indeed very young and slight, and the white dress which she wore was very simple, almost poor. She takes a few steps forward with a shy, embarrassed air. Then, apparently ill at ease to find herself in such a large and brilliant company, she pauses, not knowing towards whom she should go.

After a brief exchange with her companions, Prudence steps forward at their request and goes towards the stranger. Then, after clearing her throat, as people do when they are embarrassed, to give herself a moment to reflect, she turns to her and says:

“We who are gathered here and who all know each other by our names and our merits, are surprised at your coming, for you appear to be a stranger to us, or at least we do not seem to have ever seen you before. Would you be so kind as to tell us who you are?”

Then the newcomer replied with a sigh:

“Alas ! I am not surprised that I appear to be a stranger in this palace, for I am so rarely invited anywhere.

“My name is Gratitude.”

‘Words of Long Ago’
1904

- The Mother

સદ્ગુણો

(નાનાં તથા મોટાં માટે એક વાર્તા)

એક હતો મહેલ, ખૂબ મોટો અને સુંદર. એની અંદર એક ગુપ્ત મંદિર હતું. પણ કોઈ માણસનું પગલું ત્યાં પડ્યું ન હતું. કેવી રીતે પડે ? એ મહેલ કંઈ પૃથ્વી ઉપર ન હતો. એ તો આકાશમાં ઊંચેઊંચે એક મોટા વાદળ ઉપર આવ્યો હતો. ત્યાં જવાનો રસ્તો બહુ જ થોડા માણસ જાણતા હતા.

એ હતો સત્યનો મહેલ.

એક દિવસ ત્યાં ઉત્સવ થવાનો હતો. દેવો અને દેવીઓ આવવાનાં હતાં. પૃથ્વી ઉપર માણસો જેમની ‘સદ્ગુણો’ ના નામે પૂજા કરે છે તે હતાં એ દેવો અને દેવીઓ.

મહેલમાં દાખલ થતાં એક વિશાળ ખંડ આવતો. એની દીવાલો, છત, ફરસ બધાં આપમેળે પ્રકાશતાં હતાં. અને પાછી એમાં હજારો દીવાની રોશની કરેલી હતી.

એ હતો બુદ્ધિનો ખંડ. તેના ફરસની નજીક ઘેરા નીલા રંગનો સુંદર પ્રકાશ આછોઆછો પથરાયો હતો. અને દીવાલ ઉપર, છત ભણી આગળ વધતાંવધતાં એ પ્રકાશ વધુ ને વધુ તેજસ્વી બનતો હતો. છત ઉપર સાચા હીરાનાં કેટલાંયે ઝુમ્મર ઝૂલી રહ્યાં હતાં. એ હીરાઓનાં હજારો ચમકદાર પાસાંમાંથી ચારે બાજુ ઝળહળ ઝળહળ પ્રકાશ રેલાતો હતો.

સદ્ગુણો ક્રમે ક્રમે આવવા માંડ્યા. દરેક જણ એકલો જ આવતો હતો. પણ થોડી વારમાં એ બધાનાં નાનાંનાનાં જૂથ બની ગયાં. પોતપોતાને ફાવતા મિત્રો સાથે બધા જઈને બેઠા. બધા ખૂબ આનંદમાં હતા. આવું મળવાનું બહુ થોડું થતું. એમને પૃથ્વી ઉપર કે બીજી દુનિયાઓમાં જ્યાં રહેવાનું થતું ત્યાં છૂટાછવાયા જ રહેવું પડતું. ભાગ્યે કોઈ બે સાથે રહેવા પામતા હતા. અને તે ય કેવાકેવા વિરોધી વાતાવરણની અંદર!

ઉત્સવનું પ્રમુખસ્થાન સત્યનિષ્ઠાએ લીધું. નિર્મળ પાણી જેવાં પારદર્શક એનાં વસ્ત્રો હતાં. એના એક હાથમાં સ્ફટિકનો એક અત્યંત સફેદ ઘન હતો. એ ઘનમાંથી જોતાં હરકોઈ પદાર્થ તેના સાચા સ્વરૂપમાં દેખાઈ આવતો. નરી આંખે જાઈએ તેના કરતાં તેમાંથી જોતાં વસ્તુ જુદી જ દેખાતી. કારણ, એમાં વસ્તુનું જે પ્રતિબિંબ પડતું તેમાં કશો વિકાર થતો ન હતો.

સત્યનિષ્ઠાને બે પડખે, વફાદાર અંગરક્ષક જેવા, બે દેવ હતા, નમ્રત્વ અને ધૈર્ય. નમ્રત્વ અદબ વાળીને ઊભો હતો, પણ એનામાં ખૂબ ગૌરવ હતું. ધૈર્ય ટટાર માથું રાખીને ઊભો હતો. એની આંખમાં ચમક હતી. એના ઓઠ દૃઢતાથી બીડાયેલા હતા. એના મોં પર સ્મિત હતું. એનો દેખાવ શાંત હતો, નિશ્ચયાત્મક હતો.

ધૈર્યની બાજુમાં, એના હાથમાં હાથ નાખીને, એક સ્ત્રી ઊભી હતી. એનું આખું શરીર બુરખામાં ઢંકાયેલું હતું. માત્ર આંખ આગળનાં કાણાંમાંથી બે વેધક આંખો નજરે પડતી હતી. એ હતી દક્ષતા.

બધા દેવોની અંદર એક દેવી હરફર કરતી હતી. એ ચકોર હતી, શાંત હતી, ચપળ અને બુદ્ધિમાન હતી. એ ઠેકાણેઠેકાણે આવજાવ કરતી તો પણ જાણે દરેક દેવની પાસે જ